

P. Maklári Éva

Egy festmény a falon

Mikor Jézust néztem, ahogy ott
ül a Gecsemáné-kertben, kezét
összekulcsolva, elgondolkodva
a végtelenbe néz, még nem tudtam,
mit jelent érezni a jövőt, látni a
láthatatlant, még nem tudtam.
Szaladtam volna szelet csapkodva
játszani a napsütéssel, kiskamasz-
létem örömbé ölelve, fénybe zárva.
De nagyapám átölelt, megsimogatta
fáradt, még festékes kezével a vállam,
a szoba csöndje fölém hajolt, s
én röpködő angyalkákat láttam,
vitték fölöttem a napokat, éveket.

Nézem a képet, az estébe hulló
tájat, megértve a csöndbe záródó
test, arc néma magányát, az elfogadást,
a felkészülést.

Lépteim

Lassan lépkedek az úton,
cipelem láthatatlan bőröndjeim,
feszítik gerincem, vállam, térdem.
Elviszek mindent, mit évek során
összegyűjtöttem, elraktároztam,
mint gondos gazda a termést.
Az állomás már nincs túl messze,
a vonat bent áll, még nem indul,
a forgalmista kezében még pihen
a tárcsa. A jegy már zsebemben.
Megváltottam első sírásommal,
szemnyitással, de még hiányzik
a dátum, s azt sem tudom, hogy
lassú-e a szerelvény, vagy sebesen
iramodó száguldó expressz. Egy
biztos. A végállomáson várnak rám.

Átutazó

Átutazó vagyok az idő tengerén,
végtelen vizek hajói hoztak,
vitorláim nem repültek soha
a széllel, de evezve is partot értem.
Most nézem a hátrahagyott tengert,
hol sötéten ragyog, hol kéken.

Balaton ősszel